

Zendingszondag 9 juni 1991

Lukas 7, 11-17

Handelingen 4, 1-20 (v.20)

Luk. 7, 11-17

Gemeente van Jezus Christus,

Karel is net geslaagd voor zijn examen en een paar dagen na de diplomautreiking gaat hij naar zijn vader toe en zegt: "Papa, ik wil een jaar naar het buitenland, naar de derde wereld. Wij gaan hier nou al jaren trouw naar de kerk en dat is allemaal prima, maar ik wil nu weleens proberen om al die mooie dingen van het evangelie in praktijk te brengen. We praten en zingen er altijd over, dat we anderen moeten helpen en dat we iets moeten doen als er honger is of geweld of armoede. Maar hier in onze kerk lukt ons dat toch niet. Als ik hier thuis blijf zitten, dan wordt het in de wereld ook niet beter. Ik ga een jaar eropuit, om te proberen of ik werkelijk iets kan doen voor mijn medemens."

Het is logisch, dat zijn vader van deze mededeling behoorlijk moet schrikken. Hij had liever gezien, dat zijn zoon net als alle andere jongens was gaan studeren, of misschien eerst een baantje had gezocht. En dan nu ineens komt dit uit de lucht vallen. Maar waar Karels vader nog het meest van schrikt, dat is, dat zijn zoon de kerk zoveel verwijten maakt.

Hijzelf was zijn hele leven actief geweest in de gemeente en in het kerkewerk, en hij had zijn kinderen altijd de mogelijkheid geboden om zelf in de gemeente een plek te zoeken, hij had ze nooit gedwongen of zo, maar hen er wel steeds op gewezen; Vergeet niet, dat God bij je leven hart. Hij vindt het eigenlijk maar wat onterecht, dat Karel de kerk verwijten maakt.

Ik kan me de beide meningen van vader en zoon heel goed indenken. De vader kent de geschiedenis van de gemeente en de moeizame weg om het hoofd boven water te houden, en hij weet heel goed, dat het soms al heel moeilijk is, om in eigen kring het evangelie in praktijk te brengen. *Levenswijze is de wereld.*

De zoon daarentegen is vol energie en wil het evangelie wereldwijd in daden omzetten. Hij wil zelf als een van God gezordene in het leven staan, want hij neemt God serieus.

Het is natuurlijk heel gemakkelijk om de kerk verwijten te maken. De verwijten die je het meest hoort dat zijn in de eerste plaats: Hoe is het toch mogelijk, dat er zoveel verschillende kerken zijn en één God? en in de tweede plaats: De kerk kan niet waar maken wat ze verkondigt. En dan verwijt men de kerk, dat er geen wonderen meer gebeuren, zoals in Jezus' dagen en zoals bij de apostelen. *De kerk zal wel niet alles doen, maar wel veel.*

Karel besluit om niet in de luie stoel te blijven hangen, maar eropuit te gaan. Maar waar zijn vader mee bleef zitten, dat was dat Karel zijn blik keerde naar de uitwendige wereld, terwijl hij zijn vader en moeder, en zijn vrienden achterliet.

En toch is het zo begrijpelijk wat Karel doet. Je kunt het zo goed navoelen, omdat hij niet anders handelt dan de discipelen, die immers alles achterlieten om Jezus te volgen.

Ja, ja dat zo? Lieten de discipelen alles achter om Jezus te volgen? Ne, niet alles. Ze lieten datgene achter zich, wat ze niet nodig hadden en de dienst van Jezus. Ze laten vissersnetten en boten achter, ze laten achter wat voor het Koninkrijk van God onbruikbaar is.

Stel je eens voor. Stel je eens voor, dat we, voordat we naar de kerk gaan, dat we al datgene achter zouden moeten laten, wat voor het Koninkrijk van God onbruikbaar is. Blijft er dan nog wel iets over, dat we mee durven nemen? *?*

Het is een waagstuk om te leven met God. Je moet lef hebben, om datgene achter te laten wat niet past in de dienst aan Jezus. Godzijdank zijn er mensen, die zo'n beetje alles achterlaten en de wereld intrekken om goed te doen, in de zending, in ontwikkelingswerk, in hulp aan vluchtelingen. Gelukkig zijn ze er, die dat lef hebben.

Maar wij kunnen onmogelijk allemaal eropuit trekken. O ja er zijn tallozen die overal in deze wereld goed en evangelisch werk doen, en daarop rust de grote zegen van God. Maar wij als van God gezonden worden niet zomaar de wijde wereld ingestuurd, nee, wij worden door God geroepen op de plaats in ons leven. Van God worden wij geroepen om daar te zijn, waar behoefte is aan steuns, aan hulp, aan liefde. En dat kan heel dicht bij huis zijn, in je gezin, bij een vriend, *of een vriendin*, of in de gemeente. Inwendige zending noemen we dat.

We gaan naar de schriftlezing uit Handelingen. Ook daar is helaas sprake van verwijten. De autoriteiten verwijten de apostelen, dat ze teveel opzichtige wonderen verrichten en dat ze veel te veel ruchtbaarheid geven aan het evangelie.

De autoriteiten willen graag rust in de tent. Er was immers al zoveel onrust geweest bij de terechtstelling van Jezus en ze willen het liefst zo snel mogelijk vergeten wat er allemaal is gebeurd. Alles wat niet paste in het rijk van oversten en schriftgeleerden moest uitgebannen worden.

Vandaag de dag wordt de kerk verweten dat er geen wonderen meer gebeuren, terwijl de apostelen werd verweten dat ze teveel te koop liepen met wonderen.

Hoe moeten wij dan handelen, als van God gezondenen? *j lozen niet de wijzen
die de wereld ver-
reiken*
Hopelijk willen wij vandaag leerling zijn van die gezondenen van het eerste uur, leerling zijn van Petrus en Johannes.

Het speelt zich allemaal af in de rechtzaal, waar de apostelen zich moesten verantwoorden voor hun gedrag. De autoriteiten willen hen het zwijgen opleggen, ze willen rust in de tent. Ze wilden de verhalen rond Jezus tegenhouden. Waarom? Omdat de mensen het Koninkrijk van God belangrijker begonnen te vinden dan het rijk van Rome.

En terwijl het sanhedrin hen verwijt, dat ze teveel wonderdaden verrichten, werken de autoriteiten er, zonder dat ze het beseffen eraan mee, dat er in die rechtzaal een wonder gebeurd. Want de rechter stelt hen de vraag: "Door welke kracht of door welke naam hebt gij dit wonder gedaan?"

En het enig mogelijk antwoord dat Petrus kan geven is: Jezus Christus. Zijn Naam is de enige naam onder de hemel, waardoor wij behouden moeten worden.

En dat is een pinksterwonder, dat door de vraag van de rechter er opnieuw een kans is voor het evangelie om verkondigt te worden. Zelfs in de rechtzaal klinkt die ene naam, van Jezus Messias, die Naam die ze willen verbieden, en willen wegvagen uit de wereld.

Zodra de kans zich voordoet wordt het evangelie verkondigt. De apostelen verdedigen zich niet, ze beklagen zich niet over hun lot, maar ze verwijzen naar God en verkondigen de naam van Jezus Christus. Zelfs wanneer de machten van deze aarde het proberen tegen te houden, krijgen wij de kans om elkaar het evangelie te verkondigen, elkaar te wijzen op God.

Daar is nu inwendige zending. Elkaar durven wijzen op God. Inwendige zending, dat is, zelf rekening houden met God. Het is zo gemakkelijk om de kerk en anderen verwijten te maken, het is zo gemakkelijk om dat allemaal maar de rug toe te keren, maar als je het lief hebt om er niet bij weg te lopen, maar te volharden in gebed, dan worden wegen geopend naar liefde, naar zorg, naar vertrouwen.

Er wordt de apostelen zelfs verweten dat ze een nieuwe sekte zouden vormen, met magische verhalen en duistere rituelen. Maar in plaats daarvan bleven Petrus en Paulus volharden in het lezen van de bijbel en in het regelmatig gebed in de tempel. Deze apostelen hebben zich niet gefixeerd op wonderen, ze hebben niet hun aangezicht afgewend van de mensen, om als wonderdoeners naam te maken in de wereld. Nee, al hun handelen, al hun verkondiging hebben zij laten dragen door het gebed en door de gemeente.

Inwendige zending, dat is, hier ter plaatse enthousiast durven zijn over je geloof. Inwendige zending, dat is: Nee durven praten en denken in de gemeente over de diepste vragen van je bestaan. Inwendige zending, dat is: Zorg dragen voor de mensen die je zijn toevertrouwd.

Moet dat dan allemaal? We moeten al zoveel. Pa en ma dit, en de kerk zus en zo, en de tien geboden en weet ik wat al niet, we moeten altijd zoveel!

Er moet niets. Realiseer dat goed, er moet niets in deze wereld. Je hebt van God een eigen wil gekregen om beslissingen te nemen. Hij moet niet zonedig als je dat niet wilt.

Maar hoe moeten wij dan leven, als wij dag aan dag bidden Uw wil geschiedde? Het is onze eigen beslissing om die bede serieus te nemen, of niet!

Het is je eigen beslissing of je erbij wegloopt, of dat je verantwoordelijk wilt zijn voor de naam, die we kregen: namelijk: Christen.

Ik vind de keus niet zo moeilijk.
Want leven zonder God is een leven in eenzaamheid.
Leven zonder God is : Leven bij de dag. Terwijl we volop de gelegenheid krijgen om als van God gezonde te leven.

Hoe kunnen we dat begrijpen.
Het zit allemaal in dat ene woord: zending. Het deftige latijnse woord voor zending is: Missie. En dat is het nou juist, dat is inwendige zending, dat je permissie hebt van God zelf, om evangelisch te leven.

Het moet niet zo nodig, maar je hebt van God de genadige permissie om het goede te doen. Je hebt permissie om te spraken over je geloof en over je twijfel en over je klein-geloof. Je hebt permissie van God om niet te geloven in geruchten, behalve in dat ene gerucht, over de opgestane Heer. Je hebt permissie om die Naam van Jezus Christus bekend te maken.

Dat is genade, dat begrip waar mensen zo moeilijk over hebben gedaan. Genade dat is, dat God je toestemt om naar zijn wil te leven. En het mooie van het geloof is, dat God niet stil-zwijgend toestemt. Nee, Hij spreekt je toe, in zijn eigen Woord, hij spreekt je aan over het reizen en zeilen in je leven.

Laat het maar zien als je durft, die inwendige zending.
Laat het maar zien, dat je als een gezondene kunt leven.
Laat maar zien als je durft, dat je de wil van God wil doen en niet wilt leven bij de dag.

We kunnen het samenvatten in twee woorden. Het latijnse woord voor zending, dat is: missie, en het hebreuwse woord voor hart, dat is : Lef. En in die twee woorden kunnen we het evangelie van deze dag samenvatten. Want geloven, dat is : Dat je permissie van God hebt, om met lef in het leven te staan, het lef hebben om lief te hebben.

Laat maar zien, als je durft! AMEN

de lef in het leven